

Børne Blad

WALDOR

Nr. 32.

10de august 1901.

27de aarg.

Fuglemor ved redet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkomende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektationen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 27.

Vandringen i ørkenen.

(Slutning.)

Om den 40-aarige vandring i ørkenen fortælles ikke meget i bibelhistorien. Hvad Gud havde sagt, skede. Den gamle slegt døde aar for aar bort. En ny slegt opstod, og Gud opholdt den paa underbar maade baade med mad og drikke og klæder. Den nye slegt var vel ikke saa ulhelig og gjenstridig som den gamle slegt havde været. Men syndig var den dog og knurrede ofte imod Herrens førelser. Saaledes ved slutningen af ørkenvandringen knurrede den over mangel paa vand og brød og kaldte mannaen, som Gud havde givet dem, "denne usle mad". Da sendte Herren dem til straf giftige slanger, og mange døde af deres bid. Moses gik atter i forbøn for folket, og Gud hørte hans bøn. Og her var det, at kobberslangen blev beredt som det frelsende middel. Denne kobberslange var et forbillede paa Kristus. Jesus siger herom til Nikodemus: "Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, saaledes skal Menneskens søn ophøjes, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv."

Tilslut fortælles om Moses's død. Han havde nu under mange kampe med fiender, som søgte at stænge veien, ført folket frem til grænsen af Kana'an, saa at kun Jordans flod laa imellem. Men længer stulde han ikke føre Guds folk. Hans broder Aaron og hans søster Mirjam, profetinden, var allerede døde. Og nu førte Herren Moses op paa Nebo bjerg; derfra lod han ham se det forjættede land, men tog ham derpaa ved en salig død hjem til sig. Saa fandt han hvile efter sin lange og tunge arbejdsdag. Han kom ind til et bedre Kana'an end det jordiske. Herren selv begrov ham, og ingen har nogensinde fundet hans grav.

I Judas's almindelige brev fortælles, at oberengelen Mikael tvistede med djævelen om Moses's legeme, og deraf har man draget den slutning, at engelen førte Moses's legeme, før det saa forraadnelse, forklaret ind i himmelen.

Derfor staar der ogsaa, at Moses og Elias aabenbarede sig i sine forklarede legemer paa Labors bjerg, da ogsaa den herre Jesus blev forklaret for disciplenes øine.

Al alle Herrens profeter i den gamle pakt var Moses den største. Ingen anden omgittes saaledes med Herren som han. Han talte med Herren ansigt til ansigt, som en mand taler med en mand. Ingen anden har gjort saa mange og store undergerninger. Ingen anden mand har udført et saa stort og tungt arbejde.

I den nye pakt har vi en, som er større, Jesus Kristus. Om hans komme spaaede ogsaa Moses. Om ham kan vi endnu mere end om Moses sige, at han saa Gud ansigt til ansigt; thi han var i faderens skjød. Han gjorde endnu flere og større undere end Moses. Han døde, opstod igjen af graven og satte sig ved Guds højre haand og har derved skaffet al verden en større forløsning end den befrielse fra Egypptens trældom, som Moses skaffede Israels børn.

I skoven.

Overført fra engelsk.

(Fortættelse.)

Judy tittebe over sin moders skuldre paa den ubekomne gæst, der endnu stod med Rufus paa dørtærskelen. "Der er mange børn", sagde hun, delige nyper og hvidtjørnbær, — og mon saa ikke Goody vil give os en eller to nødder?"

"Min kjære Judy, hvis du ikke laa hele dagen og sov derhænde i din trog, saa maatte du vide, at familien Brown har været nedsneet i to dage, og ingen kan komme ind eller ud af deres hul. Men det er nu bestandig saaledes, der er ingen, som hjælper mig, — der er nu din far, som bringer hjem med sig en vildmand, der spiser op alle egenødderne for hans børn. Men jeg skal rigtignok sige ham min mening, naar han kommer ind."

Men da det kom til stykket, gjorde hun det ikke. En moders hjerte kunde ikke modstaa det store graa ekorns kjætte, trofaldige ansigt. Madamens opreiste hale saldt lidt efter lidt ned, hendes stemme formilbedes, og inden længe

havde hun forglempt, at det kun var smalkhans, hun havde at hvide.

Sabn og prøvelser var øiensynligt intet nyt for den fremmede, og naar han med sin blide stemme fortalte om fængslet, fra hvilket han netop var undsluppet, og om de lækkerier, der var blevne kastede ind i hans bur, men som han havde sparket bort, kun sukkende efter den tørreste egenød, som han kunde spise i frihed ude i stoven, da rørtes madamens hjerte.

Hun blev ganske overbaldet, trykkede en nød i stilhed ind i hans hjæver, og havde gjerne fløret ud øinene paa Goodh, hvis hun havde bobet at foreslaa den fremmede at slytte ned i et af hendes huller.

Hele aftenen fortsattes samtalen mellem de røde ekorn, og det graa ekorn lyttede forundret til.

Baade verter og gæst var lige forundrede over hverandres ord og lebesæt.

"Det fryser dygtigt i aften", sagde Ambrosius, "det er koldere end igaar."

"Aldeles ikke", svarede Sølvan (de to var nu albrig enige om nogen ting). "Det begynder at tø; jeg saa idag nogle muldvarpestub slyde op gjennem sneen, og det er et sikkert tegn paa tøvetr."

"Muldvarpe kan vel undertiden tage fejl ligesaavel som deres overmænd", sagde Ambrosius, "jeg har albrig kjendt en koldere aften. Har du?" spurgte han den fremmede.

Det graa ekorn saa paa ham med store øine og svarede roligt, at maaste tog han fejl, men han syntes, det var temmelig varmt.

Derpaa begyndte nogle at tale om solens opgang næste morgen. "Staar solen op imorgen tidlig?" spurgte det graa ekorn.

De saa alle paa hverandre. Stulbe man tro, at sorg og ulytte havde angrebet det stakkars ekorns hoved? Maaste han var gaaet fra sit instinkt.

"Vleier da ikke solen at gaa op om morgenen der, hvor du kommer fra?" spurgte Rufus nglende.

"Jkke altid", sagde det graa ekorn.

Der blev en pause.

"Er der da ganske mørkt?"

"Nei, stjernerne skinner saa klart" — og den fremmede saa med et suk op paa den mørke himmel —, "nordlyset glitrer saa herligt; det er ikke mørkt for os."

Men de røde ekorn kunde aldeles ikke fatte dette. Deres nye ven talte saa forunderligt om sneffjelde, rensdyr og nordlys, at de sad oppe

til sent om aftenen for at lytte til dette. Judy kunde nu slet ikke faa sine øine fra ham og lænebe sig paa sine forpoter for at høre bedre.

Næste aften, da Brown og Goodh havde gravet sig en vei ud fra deres hul, som havde været nedfneet, blev de inviterede til at komme og høre om alt det underlige fra det fjerne land, og det graa ekorn blev annødet om at begynde sin fortælling forfra igjen.

Ermine og Rora sad sammen. De saa begge meget kloge ud og nikkede med sine smaa røde hoveder, dels for at tilkjendegive, hvor godt de forstod ham, og dels fordi de blev søvnige, eftersom det led ud paa aftenen. Til sidst faldt de i dyb søvn og tumlede mod hinanden, saa at de blev jagede ud af tilhørernes kreds med den bested, at de skulde sove henne i sin krog; derfor fik de høre meget lidt af det graa ekorns fortælling; men alle de voksne ekorn sad meget opmærksomme.

Hvad han fortalte var omtrent følgende:

"Mit navn er Olav, jeg er født i en af det nordlige Norges store stov, og der er alt ganske anderledes end her. Der kan være mildere og skjønnere i eders land, men mit hjerte drages bestandig tilbage til sneffjeldene og de mørke, blaa fjorde; mit øre længes efter vindens hyl, naar den farer igjennem granstovene.

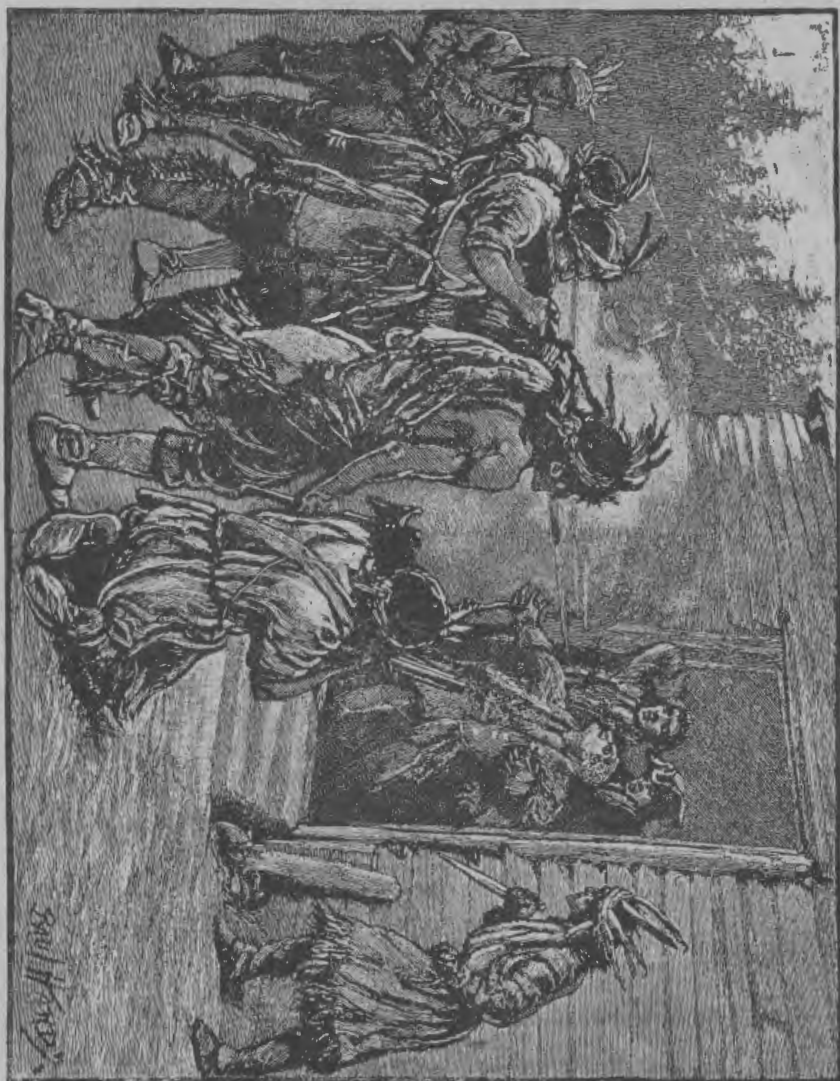
De graa ekorn er en sterk og haardfør slegt, men de er omringede af mange fiender.

Vore stov er store og vilde og farlige at bo i. Striget af den blaa ræv og ulvens hyl høres hele natten; sporet af bjørnen sees paa sneen, og ørnen kommer svævende fra sit rede i fjeldkløfterne og jager henover trætoppene efter sit bytte.

I før om vinteren er vi overalt omringede af fare; men vi er vant dertil. I vort rede i grantræet ghynges vi af nordenvinden og sover ind ved ulvenes hyl omkring os.

Men vintertiden er en høitidelig tid, efterat solen har forladt os, og det lange tusmørke indtræder. Grantræerne bøier sig under sneens vegt, og stjernerne funkler og speiler sig i de dybe, stille fjorde. Uhyre sneffjelde kaster tilbage gjenskinnet af det dunkle lys, som falder paa dem, og nordlysene flammer.

Mine forfædre har boet i det samme rede gjennem mange led. Det har gaaet i arv fra far til søn ligesaa længe, som noget ekorns erindrings kan naa tilbage. Nar efter aar er ungerne blevne fødte der, under det norste forars plubfelige frembrud. Nar efter aar har de trøbet henad den samme gren, der hænger

En amerikansk grænsebygd.

Fra Japan.

Forbilledtaget, Japankongressen

udover fjorden, og har speilet sig i det mørke vand nedenunder. Aar efter aar har de seet solen glide rundt langs fjeldene i den sommer, hvor der ikke er nat.

Jeg er den sidste af familien. Det er lidt mer end et aar siden, at min far døde fra os; vi saa ham ikke dø, vi tabte synet af ham oppe mellem stjerne.

Det var om foraaaret. Solen var netop staaet op, elvene strømmede muntert afsted, nu da deres isbaand var brudt, og blomster tittede frem overalt.

Min far havde vandret hinsides stovens grænser. Han lagde ikke merke til en mørk plet, som hurtig bevægede sig i luften og som kom nærmere og nærmere.

Min mor saa ud fra sit rede i grantoppen. Hun saa ørnen svæve ned mod jorden. Hun streg ikke, da den igjen langsomt hævede sig, men blodet stivnede i hendes aarer, da hun saa, hvad det var for et bytte, den holdt i sine grusomme klør. Det var min far! Mellem stjernerne tabte vi den af syne. Derpaa faldt min mor, uden et ord eller et suk, stendød til jorden.

Redet i grantræet blev nu overladt ganske til os, og de unge ørne i redet høit deroppe fik den aften blod at drikke.

Saadant hænder ofte hos os. Der er kun faa af os, som faar dø i ro i redet.

Jeg havde en ung mage, som jeg elskede høit. Hendes pels var blød og sølvgraa, og hendes øjne skinnede som stjernerne om vinteren. Hun hed Ristin.

Hun og jeg var saa lykkelige sammen, at hele den lange vinter forekom os kun som en stjernedrøm. Vi brød os ikke om stormen, der rasede vilbt udenom vort rede, dog havde denne vinter været mere urolig end sedvanligt. En stot ulve var kommen ned til os fra snefjeldene; mangt et kjæft graat ekorn blev deres bytte. Vi var ikke trygge hverten dag eller nat. Til sidst blev det besluttet, at vi alle skulde flytte til en skyldigere egn, hvor vi kunde være mere trygge.

Saa snart solen igjen skinnede varmt, drog vi afsted og forlod granstoven med vore mager og unger. Det var en farlig reise, vi gjorde. Høge, ræbe og ørne stræmte os paa alle kanter. Vort antal blev daglig mindre, eftersom vi drog igjennem det smilende land, der nu begyndte at klæde sig i sin foraaarsdragt. Men Ristin og jeg var sammen, og vi lo ad faren.

Til sidst kom vi til bredden af en bred og rivende elv. Hinsides den stod frodige birke-

skove, der netop havde iført sig sin skønne sommerdragt, hvis herlige, grønne blade blendede vore snevante øjne. Kun elven løb imellem dem og os; vi stansede ikke længe. Fra granstovene, som vi havde forladt, medbragte ethvert ekorn et stykke rødt harl, danned som en baad, og paa denne satte vi ud paa vandet. Da alt var særdigt, og stjernemandene paa sine plads, satte den lille flaaede kjæft afsted og seilede over til den modsatte bred. Vinden tog fat i vore buksede haler og førte os hurtigt bort. Det var med muntert sind, at vi begyndte denne vor uheldige reise.

Vi var komne midt ud i elven; den var haard og strid, og de skrøbelige smaa flåde gnygedes op og ned.

Ristin var lige bagefter mig. Min baad kastedes først ud i strømhvirvlerne og modstod dem kjæft. Derpaa kom hendes. I nogle øieblikke tabte jeg hende af syne, mens jeg morede mig med at gnyges op og ned paa bølgerne. Men da blev det for sent.

Jeg hørte et svagt strig bag mig — en plasken; strømmen førte mig videre afsted. Jeg vendte mig, men kunde ikke stanse. Al! jeg saa kun det kjære hoved et øieblik komme op over vandet, og den lille baad for tom ned ad strømmen.

Jeg kom naturligvis iland, siden jeg sidder her og fortæller det, men jeg erindrer ingenting, efterat jeg hørte hendes stemme for sidste gang. Vinden og strømmen drev til sidst min baad iland, men jeg ved ikke hvor. Ristin var mit alt i denne verden.

(Fortf.)

Stakkars liden!

Det er paa skolen i en pigeklasse. Alle børnene sidder der flittige, hver med sit haandarbejde. En liden i fort, daarligt klædt pige, med et tæret ansigt, græder.

Klassekameraterne hendes ved, hvorfor hun græder, stakkars! De føler med hende, liden, — det kan ihvellig sees paa ansigterne deres. For moderen var dødt igaaar.

Fattig enke — havde slidt og slæbt for sig og sit eneste barn, indtil den snigende sygdom for en maanedes tid siden lagde hende paa det leie, hvorfra hun aldrig mere skulde reise sig. Døden, kold, men dog barmhjertig, tog hende i sin favn og befriede hende.

Og barnet da! I denne tid havde hun pleiet

sin moder og stelt med hende, saa godt hun forstod. Det var jo ikke meget, der trængtes — og det lille fik hun af barmhjertige mennesker, menneſter med et rigt hjertelag, der delte med sig af, hvad de ſkulde have selv. Det var igaar, enſen var gaaet hjem, der hjem, hvor der bare kommer gode menneſter. Og idag er det, at lærerinden bliver opmærksom paa den lille, der græder!

Hvad ſkal dette være for — graat nu, der ſkal arbeides, — lærerinden taaler ikke at ſe, nogen græder. Men den lille kan ikke holde graaden tilbage, og ſaa — —

Det var første gang, det havde hændt hende, at hun var bleven ſat i ſkammekrogen. Men det var tilpas, — hvad græd ungen for?

* * *

Næste dag. — Atter haandarbejde, men en anden lærerinde. Atter græd den lille, og lærerinden, hun ſer det. Og denne lærerinde, hun forſtaar. — Stakkars liden, hvad feiler dig? Intet ſvar — men ſaa mange flere taarer. Og dog, hun vilde ſaa nødig i ſkammekrogen, det forfuede væſen.

Vær fortrolig med mig, barnet mit, jeg vil ſaa gjerne trøſte dig, hjælpe dig tilrette.

Mor — — er — — død! Den lille pige græd, og lærerinden græd med hende. For tanſte havde hun og miſtet ſin mor — eller er der alligevel ſaa ſtor forſkjel paa lærerinder?

Det havde han godt af.

Johannes syntes, det var svært morsomt at ſlaa til naboens høns og kyllinger, mens de stod og ſpifte. Hvad bedkom det ſaa ham, om hønsene ikke likte ſlagene? De ſtakkars dyr løb ſin vei, mens Johannes stod bag gjærdet og ventede paa, at hungeren ſkulde drive dem tilbage igjen. De fik ikke taget mere end to, tre korn hver, før han atter ſlog til dem, og væk løb de naturligviſ. Hvor han lo, da han ſaa dem løbe ſin vei! Det var moro for den gruſomme gut! Men netop ſom de kom tilbage for tredje gang, fik han ſelv et ordentlig ſlag over ryggen. "Svorledes liker du det, min herre!" ſagde en vred ſtemme, idet Johannes ſtreg af ſmerte. "Høns har følelſe ligesaa vel ſom gutter", ſagde bonden, der var kommen ſpringende for at ſe, hvad der var i veien med hønsene hans, ſiden de ſtreg ſaa fælt. "Nu haaber jeg, du har faaet en ſanfægte."

Johannes luſtede aſgaarde temmelig arg i hu. Han ſkjønte nok, at det ikke var ret at behandle hønsene paa den maade, men ſom flere andre ſmaa gutter var han haard og gruſom mod de ſvage og hjælpeløſe. At blive grebet paa ferſt gjerning og ſaa bant var ikke videre behageligt; og idet han gik hjemover, ſagde han til ſig ſelv: "Han havde ingen ret til at ſlaa mig. Jeg er jo ikke hans ſøn; jeg ſkal ſige det til far, jeg, ja det ſkal jeg." Han havde ikke før ſagt det, før han fik ſe faderen arbejde ude paa ageren, og eſterat han havde klaret over gjærdet, løb han henimod faderen, men ſtansede pludſelig, da han havde løbet nogle ſkridt. Den ſag, han mente at fortælle ſin far, havde nemlig to ſider; og eſterat han en ſtund havde tænkt over begge ſider, kom han til det reſultat, at det var bedſt at tie ſtille. Derpaa ſatte han ſig i græsſet og ſagde til ſig ſelv: "Han ſkal nok have det igjen!" Han blev ikke ſiddende længe, han var for ſint til det. Han gik derfor atter ud paa veien. Der gik bondens hund. Den kom bort til Johannes og logrede med halen. Hvad tror du, Johannes gjorde? Han burde naturligviſ klappet den og talt venlig til den, men iſteden ſparkede han til hunden ſaa voldsomt, at den ſprang paa ham og bed ham, ſaa blodet randt. Hvor ræd han var nu! Ligesaa ræd ſom hønsene for hans ſlag. Stakkars gut! Saa ofte havde han ſparket hunden og ſtræmt hønsene — for han var en gruſom gut, maa jeg tilſtaa —, og alligevel var han aldrig bleven herten ſpændt eller bidt. Den forandring, der nu var indtraadt, var ſandelig ikke behagelig. Da det var ſaa ontrent over med baade ſmerten og frygten, gik han hjemover. Paa veien paſſerede han en liden dam, hvori der laa en gaasemor med ſine ſmaaunger. Johannes beſluttede at erte gaafen, brettede op bukſerne ſine, badede ud i dammen og greb en af gaasungerne. Men netop ſom han kom iland, ſatte gaasfar paa ham, greb ham i øret og ſled ſaa voldsomt i ham, at han faldt overende i ſølen. Da kan du tro, han ſaa pen ud! Han blev mere bange for gaafen end for hunden, og eſterat han havde befriet ſine klæder for en del af ſølen, løb han hjem. Svorledes iror du, det gik ham der? Jo, mama gav ham riſ, fordi han kom hjem ſaa vaad og ſkibden.

Banket af bonden, bidt af hunden, kaſtet overende og bidt af gaafen og riſet af moderen! Ikke ſandt? Han havde godt af det, fordi han var gruſom mod de ſtakkars dyr.

Til billederne.

Fuglemor ved redet.

Dybt inde i skogen har den fugl bygget sin rede, som fremstilles paa vort billede idag. Men historien, som fortælles der, har du kanske set under dit eget hustag, og det baade indenfor og udenfor husvæggen. Har dere en svalerede under taget, har du sagtens set den udenfor husvæggen, thi de smaa svalungerne kan nok sees, naar de forfulgte med sine gabende næb fremme i indgangen saa utaalmodig striger efter mad. Og indenfor husvæggen har du kanske selv med dine søkkend været som fugleungerne, naar du en time efter middag har skreget paa mellemmad, fordi du er saa sulten.

Fra en amerikansk granschebygd.

Mon du ikke befinder dig paa kjendt grund her ved dette billede? Nybyggerne kan ikke længer holde beleiringen ud, og saa vil de vove et kjæft udfald. Døden i kamp med de vilde fiender er dog bedre end at lade sig indebrænde. Og hvem ved, om ikke en kunde slaa sig igjennem og finde hjælp i nærheden. Ja, Gud ske lov, at vi her befinder os paa kjendt grund — alene ved hjælp af de morsomme, spændende fortællinger, som ikke er saa forstrækkelig jandede.

Opl. paa gaader i nr. 30.

Fiskerbillede:

Forstmanden staar tilhøire, lige bag træstammen.

Billedgaade:

Mellem Bergen og Hammerfest er vanskeligt at sejle.

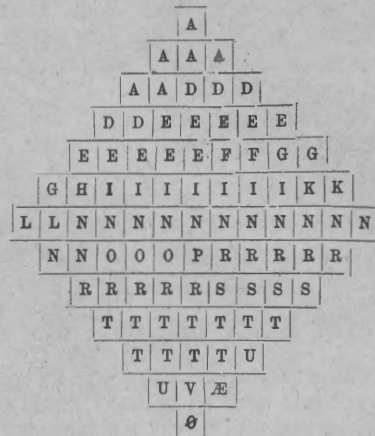
Geografisk gaade.

Besvar følgende geografiske spørgsmål, saa vil forbogstaverne danne navnet paa en ø i Europa.

1. Et land i Europa.
2. En by i Norge.
3. En by i Danmark.
4. En elv i Rusland.
5. En havbugt i Norge.
6. En elv i Afrika.
7. Et land i Asien.
8. En elv i Østerrige.
9. En by i England.

John Nojand.

Diamantgaade.

Bogstaverne i denne figur ordnes jaaledes, at den lodrette og vandrette midtlinie lyder ens, og de vandrette linier betegner:

1. En ø i Danmark.
2. En elv i Frankrige.
3. En by i Norge.
4. En by i Tyskland.
5. En fjeldkjæde i Sydeuropa.
6. En by i Norge.
7. En by i Finland.
8. En fjeldkjæde i Tyskland.
9. En by i Sachsen.
10. En by i Frankrige.
11. En elv i Tyskland.

R. Meuzoni.